

THEATERKRANT– DE VERLEIDERS FEMALE - DWARS DOOR HET GLAZEN PLAFOND

Carrièrejaagsters, balans-trutjes, foute mannen en onbegrip over en weer: *De Verleiders Female* gaat de ongelijke man-vrouwverhouding te lijf. De voorstelling is een geestig en indringend pleidooi voor meer gelijkheid en een fluïde samenleving, maar mist subtiliteit.

Na een serie Verleiders-mannenvoorstellingen van Tom de Ket en George van Houts was het voor Bos Theaterproducties hoog tijd om met *De Verleiders Female* de machtsongelijkheid tussen mannen en vrouwen aan de kaak te stellen. MeToo, ongelijke betaling, verdeling van zorgtaken, medicijnen die wel op mannen maar niet op vrouwen worden getest; alle man-vrouwthema's passeren met veel humor en bravoure de revue.

Geheel volgens het Verleiders-idioom wisselen de zes actrices – Susan Visser, Jelka van Houten, Dunya Khayame, Gusta Geleijnse, Stephanie Louwrier en Eva Marie de Waal – hun presentaties met onderzoekscijfers af met geestig gespeelde sketches en scènes die uit het leven zijn gegrepen.

Hilarisch zijn de carrièrejaagsters van The Young Ladies Business Academy die zich afzetten tegen ‘balans-trutjes’. Hoezo moet je werk combineren met tijd voor je gezin, yoga en een sociaal leven? Gewoon in één keer een drieling werpen met IVF en je moedergevoelens outsourcen. Dan breek je namelijk wél door het glazen plafond. Ze dragen sjaaltjes en make-up, maar zijn niet minder macho dan de groep mannen aan de bar die na iedere foute grap om bier roepen. Gekleed in afgezakte grijzen pakken lachen de actrices zich slap om de mop over de overeenkomst tussen een vrouw en een orkaan; allebei heftig en nat en na afloop ben je je huis kwijt.

Jammer genoeg overheersen de persiflages op foute mannen, die een rode draad in de voorstelling vormen. Deze mannengroep verandert van inzicht als een van hen met een burn-out thuis komt te zitten en als huisman tegen dezelfde problemen aanloopt als vrouwen. Die omdraaiing van rollen is verhelderend, maar niet echt verrassend. Na een paar scènes heb je het gebral van de heren wel gezien.

Origineel is de scène van Susan Visser, die de mannen in het publiek meevoert in een geleide fantasie over een wereld waarin ze voortdurend seksueel worden belaagd door vrouwen. Ook Stephanie Louwrier springt eruit met haar clowneske rol als doorgedraaide adhd-presentatrice. Met overslaande stem en verwarrend commentaar laat ze het publiek infographics zien van de ondergeschikte positie van vrouwen in de filmwereld. ‘Zó erg, echt héél erg!’, vindt ze dat, en onderhand verschikt ze

steeds haar bloesje en vraagt de mannen op de voorste rij even in haar decolleté te kijken.

De Verleiders Female brengt snelle scènes, gevatte teksten en interessant feitenmateriaal over het voetlicht, maar de voorstelling blijft te veel op hetzelfde hoge energieniveau steken. Wat mist zijn subtiliteiten, stillere scènes of momenten van rust die de voorstelling meer diepgang kunnen geven.

De boodschap aan het slot van de voorstelling geeft het publiek weinig ruimte om zélf na te denken of tot een nieuw inzicht te komen. Maar enthousiasmerend is het gelukkig wél: het voltallige publiek, mannen én vrouwen, is geactiveerd om de machtsongelijkheid op de politieke agenda te zetten. En denk daarbij ook nog even aan de onderbetaalde schoonmaaksters in dienst van de carrièrevrouwen, vindt de mevrouw die de boel komt aanvegen.